

TROTSKILAINEN OPPOSITIO ENNEN JA NYT

*Puhe NK(b):n Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean
yhdistetyssä täysistunnossa ⁴⁵*

lokakuun 23 pnä 1927

I

MUUTAMIA PIKKU KYSYMYKSIÄ

Toverit! Minulla on aikaa vähän, sen tähden tulen puhumaan erillisistä kysymyksistä.

Ennen kaikkea persoonallisesta momentista. Te kuulitte täällä, miten uutterasti ja voimiaan säästämättä oppositiolaiset haukkuvat Stalinia. Se ei minua ihmetytä, toverit. Se seikka, että päähyökkäykset on suunnattu Stalinia vastaan, tämä seikka on selitettävissä sillä, että Stalin tietää ehkä paremmin kuin eräät toverimme kaikki opposition konnankoukut, häntä ei liene niinkään helppo vetää nenästä, ja niinpä he suuntaavat iskun ennen kaikkea Stalinia vastaan. Mitäpäsi siinä, haukkukoot terveydekseen.

Vaikka mitäpä Stalinista, Stalin on pieni tekijä. Ottakaapa Lenin. Kukapa ei tietäisi, että Elokuun blokin aikana Trotskin johtama oppositio oli vieläkin huligaanillisemmalla tavalla Leninin kimpussa. Kuulkaapa esimerkiksi Trotskia:

„Jotenkin järjettömältä riivaukselta tuntuu se viheliäinen rettelöinti, jota järjestelmällisesti lietsoo tämän alan mestari Lenin, tuo kaiken sen ammattiriistäjä, mikä Venäjän työväenliik-

keessä on takapajuista" (kts. „Trotskin kirje Tshheidzelle“, huhtikuu 1913).

Voi sitä kieltä, tuota kielenkäyttöä, kiinnittää huomiota, toverit. Näin kirjoittaa Trotski. Ja näin hän kirjoittaa Leninistä.

Mitä ihmettelemistä siinä on, että Trotski, joka noin julkeasti solvaa suurta Leniniä, vaikka hän ei ole edes Leninin saappaan arvoinen, haukkuu nyt täyttä päätä yhtä Leninin monista oppilaista — toveri Stalinia.

Enemmänkin, katson sen kunniaksi itselleni, että oppositio suuntaa koko vihansa Stalinia vastaan. Niin sen pitääkin olla. Mielestäni olisi outoa ja loukkaavaa, jos oppositio, joka pyrkii hajoittamaan puoluetta, ylistäisi Stalinia, joka puolustaa leniniläisen puoluekantaisuuden perusteita.

Nyt Leninin „testamentista“. Oppositiolaiset kirkuvat täällä, — te kuulitte sen, — että puolueen Keskuskomitea on „salannut“ Leninin „testamentin“. Tätä kysymystä on meillä käsitelty useita kertoja Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistunnossa, te tiedätte sen. (Ä ä n i: „Kymmeniä kertoja“.) On todistettu ja uudestaan todistettu, ettei kukaan ole mitään salannut, että Leninin „testamentti“ oli osoitettu puolueen XIII edustajakokoukselle, että se, tämä „testamentti“, luettiin julki edustajakokouksessa (ä ä n i ä: „Oikein!“), että edustajakokous päätti yksimielisesti, ettei sitä saateta julkisuuteen, muun muassa siitä syystä, että Lenin itse ei sitä halunnut eikä vaatinut. Käiken tämän oppositio tietää yhtä hyvin kuin kuka tahansa meistä. Ja siitä huolimatta oppositio tohtii väittää, että Keskuskomitea „salaa“ „testamenttia“.

Kysymys Leninin „testamentista“ oli meillä esillä, ellen erehdy, jo vuonna 1924. On olemassa muuan Eastman, entinen amerikkalainen kommunisti, joka on sittemmin ajettu pois puolueesta. Hääriskeltyään Moskovassa trotskilaisten keskuudessa ja haalittuaan kasaan joitakin huhuja ja juoruja Leninin „testamentista“, tämä herra matkusti ulkomaille ja julkaisi kirjan nimellä „Leninin kuoleman jälkeen“, jossa hän ei säästä värejä puolueen, Keskuskomitean ja Neuvostovallan mustaamiseksi ja jossa kaikki on rakennettu sille pohjalle, että meidän puolueemme Keskuskomitea muka „salaa“ Leninin „testamenttia“. Koska tällä Eastmanilla oli yhteen aikaan yhteyksiä Trotskiin, niin me, Politbyroon jäsenet, käännyimme Trotskin puoleen kehoittaen häntä sanoutumaan irti Eastmanista, joka takertuen Trotskiin ja vedoten oppositioon tekee Trotskin vastuunalaiseksi siitä parjauksesta, jota puolueettamme kohtaan harjoitetaan „testamentin“ johdosta. Koska kysymys oli niin ilmeinen, niin Trotski todellakin sanoutui irti Eastmanista julkaisten vastaavan selityksen lehdistössä. Se on julkaistu syyskuussa 1925 „Bolshevikin“ 16. numerossa.

Sallikaa lukea Trotskin kirjoituksesta tuo kohta siitä, salaako puolue ja sen Keskuskomitea Leninin „testamenttia“ vai eikö salaa. Siteeraan Trotskin kirjoitusta:

„Kirjasen useissa kohdissa Eastman puhuu siitä, että Keskuskomitea on „salannut“ puolueelta eräitä erittäin tärkeitä asiakirjoja, jotka Lenin oli kirjoittanut elämänsä viimeisenä kautena (tarkoitetaan kansallisuuskysymystä koskevia kirjeitä, niin sanottua „testamenttia“ y.m.); sitä ei voida nimittää muuksi kuin

puolueemme Keskuskomitean parhaamiseksi *. Eastmanin sanoista voi saada sen käsityksen, ikäänkuin Vladimir Iljitsh olisi tarkoittanut nämä kirjeet, jotka olivat sisäisten järjestöllisten neuvojen laatua, lehdistössä julkaistaviksi. Todellisuudessa se on aivan väärä käsitys. Sairautensa aikana Vladimir Iljitsh kääntyi monia kertoja puolueen johtavien virastojen ja sen edustajakokouksen puoleen esityksineen, kirjeineen j.n.e. On itsestään selvää, että kaikki nämä kirjeet ja ehdotukset saatiin aina perille, ne saatiin puolueen XII ja XIII edustajakokouksen edustajien tietoon ja ne tekivät luonnollisesti aina vastaavan vaikutuksen puolueen päätöksiin, ja jos kaikkia näitä kirjeitä ei ole julkaistu, niin se johtuu siitä, että niiden kirjoittaja ei ollut tarkoittanut niitä lehdistössä julkaistaviksi. Vladimir Iljitsh ei jättänyt mitään „testamenttia“, ja jo se suhde, mikä hänellä oli puolueeseen, samoin kuin itse puolueen luonnekin, sulki pois tuollaisen „testamentin“ mahdollisuuden. Emigranttilehdistössä ja ulkomaiden porvarillisessa ja menshevistisessä lehdistössä mainitaan „testamentin“ nimellä tavallisesti (siinä määrin vääristeltynä, että sitä on mahdoton tuntea) eräs Vladimir Iljitshin kirjeistä, joka sisälsi organisatorista laatua olevia neuvoja. Puolueen XIII edustajakokous suhtautui tähänkin kirjeeseen, samoin kuin kaikkiin muihinkin, mitä suurimmalla huomiolla ja teki siitä johtopäätöksiä ajankohdan olosuhteiden ja tilanteen mukaisesti. **Kaikenlaiset puheet salatusta tai laiminlyödyistä „testamentista“ ovat ilkeämielisiä keksintöitä ja ne on tähdätty kokonaan Vladimir Iljitshin todellista tahtoa vastaan*** ja hänen luomansa puolueen etuja vastaan“ (kts. Trotskin kirjoitusta „Leninin kuoleman jälkeen“ nimisen Eastmanin kirjan johdosta“, „Bolshevik“ № 16, syyskuun 1 pnä 1925, s. 68).

Lienee selvää? Tämän on kirjoittanut Trotski eikä kukaan muu. Millä perusteella Trotski, Zinovjev ja Kamenev nyt pieksävät kieltään väittäen, että puolue ja sen Keskuskomitea „salaavat“ Leninin „testamenttia“? Kieltäkin „saa“ piestä, mutta pitäähän sentään tietää rajat.

* Alleviivaus minun. J. St.

Sanotaan, että tuossa „testamentissa“ toveri Lenin kehoitti edustajakokousta Stalinin „karkeuden“ takia harkitsemaan kysymystä jonkun toisen toverin asettamisesta Stalinin tilalle pääsihteerin paikalle. Se pitää täydellisesti paikkansa. Niin, toverit, minä olen karkea niitä kohtaan, jotka törkeästi ja valapattoisesti rikkovat ja hajottavat puoluetta. Sitä minä en ole salannut enkä salaa. Mahdollisesti tässä tarvitaan vissiä pehmeyttä hajottajia kohtaan. Mutta minulla ei siitä tule mitään. Heti XIII edustajakokouksen jälkeen pidetyssä ensimmäisessä Keskuskomitean täysistunnossa minä pyysin Keskuskomitean täysistuntoa vapauttamaan minut pääsihteerin tehtävistä. Kysymystä pohdittiin itse edustajakokouksessa. Jokainen edustajisto pohti tätä kysymystä, ja kaikki edustajistot yksimielisesti, myöskin Trotski, Kamenev ja Zinovjev siinä luvussa, velvoittivat Stalinin jäämään paikalleen.

Mitä minä saatoin tehdä? Paetako paikaltani? Se ei ole minun tapaistani, en ole koskaan paennut mitään paikalta eikä minulla ole oikeutta paeta, sillä se olisi karkuruutta. Minä, kuten olen jo ennen sanonut, olen määräysvallan alainen henkilö, ja kun puolue velvoittaa, niin minun on alistuttava.

Vuoden kuluttua tämän jälkeen minä jätin täysistunnolle uudelleen pyynnön vapauttamisesta, mutta taaskin minut velvoitettiin jäämään paikalleni.

Mitä minä olisin voinut vielä tehdä?

Mitä „testamentin“ julkaisemiseen tulee, niin edustajakokous päätti, ettei sitä julkaista, koska se oli osoitettu edustajakokoukselle eikä sitä oltu tarkoitettu lehdistöä varten.

Meillä on olemassa Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistunnon vuonna 1926 tekemä päätös siitä, että puolueen XV edustajakokoukselta pyydetään lupaa tämän asiakirjan julkaisemiseen. Meillä on Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean saman täysistunnon tekemä päätös Leninin muiden kirjeiden julkaisemisesta, joissa Lenin osoittaa Kamenevin ja Zinovjevin virheet Lokakuun kapinan edellä ja vaatii heidän erottamista puolueesta⁴⁶.

On selvää, että sellaiset puheet, että puolue pitää näitä asiakirjoja piilossa, ovat julkeata parjausta. Tämä koskee sellaisiakin asiakirjoja kuin Leninin kirjeet, joissa puhutaan välttämättömyydestä erottaa Zinovjev ja Kamenev puolueesta. Koskaan ei ole ollut sitä, että bolshevistinen puolue, että bolshevikkipuolueen Keskuskomitea olisivat pelänneet totuutta. Bolshevistisen puolueen voima onkin juuri siinä, että se ei pelkää totuutta, vaan katsoo sitä suoraan silmiin.

Oppositio yrittää valtata Leninin „testamentilla“. Mutta kannattaa vain lukea tämä „testamentti“, niin huomaa, ettei heillä ole millä valtata. Päinvastoin, Leninin „testamentti“ on murhaava opposition nykyisille johtomiehille.

Todellakin, onhan tosiasia, että Lenin „testamenttissaan“ syyttää Trotskia „epäbolshevistisuudesta“, ja Kamenevin ja Zinovjevin virheestä Lokakuun kaudella hän sanoo, ettei tämä virhe ole „sattuma“. Mitä se merkitsee? Se merkitsee sitä, että poliittisesti ei saa luottaa enempää Trotskiin, jota vaivaa „epäbolshevistisuus“, kuin myöskään Kameneviin eikä Zinovjeviin, joiden virheet eivät ole „sattuma“, vaan voivat ja niiden on pakko toistua.

Kuvaavaa on, ettei „testamentissa“ ole sanaakaan eikä viittaustakaan Stalinin virheistä. Siinä puhutaan vain Stalinin karkeudesta. Mutta karkeus ei ole eikä voi olla Stalinin poliittisen linjan tai kannan puutteellisuus.

Tässä on kyseessäoleva kohta „testamentista“:

„En ryhdy pitemmästi luonnehtimaan muita Keskuskomitean jäseniä heidän henkilökohtaisten ominaisuuksiensa kannalta. Muistutan vain, että Zinovjevin ja Kamenevin tapaus Lokakuun kaudella ei tietenkään ollut sattuma, mutta että sitä voidaan yhtä vähän asettaa heidän syykseen henkilökohtaisesti kuin Trotskin epäbolshevistisuuttakaan“.

Lienee selvä.

II

OPPOSITION „OHJELMASTA“

Seuraava kysymys. Minkä tähden Keskuskomitea ei ole julkaissut opposition tunnettua „ohjelmaa“? Zinovjev ja Trotski selittävät tämän siten, että Keskuskomitea ja puolue „pelkäävät“ totuutta. Onko se totta? Eipä tietenkään. Enemminkin, tyhmää on puhua sellaista, että puolue tai Keskuskomitea pelkäävät totuutta. Meillä on olemassa Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistuntojen pikakirjoituspöytäkirjat. Nämä pikakirjoituspöytäkirjat painetaan useina tuhansina kappaleina ja jaetaan puolueen jäsenille. Niissä on oppositiolaisten puheet, samoin kuin puoluelinjan edustajainkin puheet. Kymmenet ja sadat tuhannet puolueen jäsenet lukevat niitä. (Ääniä: „Oikein!“.) Jos me pelkäisimme totuutta, niin me emme levittäisi näitä asiakirjoja. Nämä asiakirjat ovatkin hyviä oikeastaan juuri siltä kannalta, että ne

antavat puoluehenkilöille tilaisuuden verrata Keskuskomitean kantaa opposition näkökantoihin ja tehdä niistä päätelmänsä. Mitä totuuden pelkäämistä se on?

Lokakuussa 1926 opposition johtajat mahtailivat väittäen samoin kuin he nytkin väittävät, että Keskuskomitea pelkää totuutta, kätkee heidän „ohjelmansa“, salaa sen puolueelta j.n.e. Juuri sen takia he tuppautuivat silloin puoluesoluihin Moskovassa (muistakaa „Aviapriboria“), Leningradissa (muistakaa „Putilovia“) j.n.e. Entä kuinka kävi? Osoittautuikin, että työläiskommunaardit löylyttivät meidän oppositiolaisiamme, ja löylyttivät heitä niin perusteellisesti, että opposition johtajien täytyi paeta taistelutantereelta. Minkä tähden he eivät silloin rohjenneet mennä edelleen kaikkiin soluihin ja tarkistaa, kuka meistä pelkää totuutta — oppositiolaiset vaiko Keskuskomitea? Sen tähden, että heillä meni sisu kaulaan, että he pelästyivät todellista (eikä keksityä) totuutta.

Entä nyt? Eikö meillä nyt, kun suoraan puhutaan, käydä väittelyjä puoluesoluissa? Näyttäkää vaikkapa yksi puoluesolu, missä on edes yksi oppositiolainen ja jossa olisi edes yksi kokous viimeisten 3—4 kuukauden aikana mennyt ilman opposition esiintymistä, ilman väittelyä. Eikö se ole tosiasia, että viimeisten 3—4 kuukauden aikana oppositio on kaikkialla, missä suinkin on voinut, esiintynyt puoluesoluissa omine vastaehdotuksineen. (Ä ä n i ä: „Aivan oikein!“.) Minkä tähden Trotski ja Zinovjev eivät yritä mennä puoluesoluihin ja esittää siellä katsomuksiaan?

Kuvaava esimerkki. Tämän vuoden elokuussa, Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistun-

non jälkeen, Trotski ja Zinovjev lähettivät pyynnön, että he haluaisivat puhua Moskovon puolueaktiivin kokouksessa, ellei Keskuskomitealla ole mitään sitä vastaan. Keskuskomitea vastasi siihen (ja tämä vastaus lähetettiin paikallisjärjestöille), että Keskuskomitealla ei ole mitään Trotskin ja Zinovjevin esiintymistä vastaan, kuitenkin sillä ehdolla, että he Keskuskomitean jäseninä eivät esiintyisi Keskuskomitean päätöksiä vastaan. Ja kuinka kävi? He kieltäytyivät esiintymästä. (Yleistä naurua.)

Niin, toverit, eräät meistä tosiaan pelkäävät totuutta, mutta ei Keskuskomitea eikä semmitenkään puolue, vaan oppositiomme johtajat.

Minkä tähden sitten Keskuskomitea ei näin ollen julkaissut opposition „ohjelmaa“?

Sen tähden, ennen kaikkea, että Keskuskomitea ei halunnut eikä sillä ollut oikeutta legalisoida Trotskin ryhmää, legalisoida yleensä ryhmäkuntia. X edustajakokouksen päätöslauselmassa „Yhtenäisyydestä“ Lenin sanoo, että ryhmä-„ohjelman“ olemassaolo on yksi ryhmäkuntaisuuden tärkeimpiä tunnusmerkkejä. Siitä välittämättä oppositio laati „ohjelman“ ja vaati sen julkaisemista, rikkoen siten X edustajakokouksen päätöstä. Mitä se olisi merkinnyt, jos Keskuskomitea olisi painattanut opposition „ohjelman“? Se olisi merkinnyt sitä, että Keskuskomitea suostuu ottamaan osaa X edustajakokouksen päätöksiä rikkovaan opposition ryhmätoimintaan. Saattoivatko Keskuskomitea ja Keskuskontrollikomitea suostua sellaiseen? On selvää, ettei mikään itseään arvossa pitävä Keskuskomitea voinut suostua ottamaan sellaista ryhmäkuntalaista askelta. (Ääninä: „Oikein!“.)

Edelleen. Samaisessa X edustajakokouksen päätöslauselmassa „Yhtenäisyydestä“, joka on Leninin kirjoittama, sanotaan, että „edustajakokous käskää laskemaan heti **hajalle** poikkeuksetta kaikki erilaisten ryhmäohjelmien pohjalla muodostuneet ryhmät“, että „tämän edustajakokouksen päätöksen täyttämättä jättämisestä pitää seurauksena olla puolueesta erottaminen heti ja ehdottomasti“. Toimintaohje on selvä ja täsmällinen. Entäpä jos Keskuskomitea ja Keskuskontrollikomitea olisivat painattaneet opposition „ohjelman“? Voitaisiinko sitä sanoa poikkeuksetta kaikkien erilaisten ryhmä-„ohjelmien“ pohjalla muodostuneiden ryhmien hajallelaskemiseksi? On selvää, että ei. Päinvastoin, se olisi merkinnyt sitä, että Keskuskomitea ja Keskuskontrollikomitea itsekään eivät hajoita, vaan auttavat ryhmien ja fraktioiden muodostumista opposition „ohjelman“ pohjalla. Saattoivatko Keskuskomitea ja Keskuskontrollikomitea suostua ottamaan sellaisen hajoittavan askeleen? Selvää on, etteivät voineet.

Ja lopuksi, opposition „ohjelma“ sisältää sellaista puolueen parjausta, joka, jos se julkaistaisiin, tuottaisi sekä puolueelle että valtiollemme korvaamatonta vahinkoa.

Tosiaan, opposition „ohjelmassa“ sanotaan, että puolueemme on muka valmis poistamaan ulkomaankaupan monopolin sekä maksamaan kaikkia velkoja, siis myöskin sotavelkoja. Jokainen tietää, että se on julkeata puolueemme parjausta, **työväenluokkamme** ja valtiomme parjausta. Olettakaamme, että me olisimme julkaisseet „ohjelman“, joka sisältää moista puolueen ja valtion parjausta. **Mitä** siitä olisi synty-

nyt? Siitä olisi seurauksena vain se, että kansainvälinen porvaristo alkaisi painostaa meitä entistä enemmän vaatien sellaisia myönnytyksiä, joihin me emme voi mitenkään suostua (esimerkiksi ulkomaankaupan monopolin poistamista, sotavelkojen maksujen suoritusta j.n.e.), ja uhaten meitä sodalla.

Kun sellaiset Keskuskomitean jäsenet kuin Trotski ja Zinovjev tekevät kaikkien maiden imperialisteille väärän ilmiannon puoluettamme vastaan uskotellen niille, että me olemme valmiit mahdollisimman pitkälle meneviin myönnytyksiin aina ulkomaankaupan monopolin kumoamiseen saakka, niin sen tarkoituksena voi olla vain tämä: painostakaa edelleenkin, herrat porvarit, bolshevikkipuoluetta, uhkaillkaa sitä sodalla, he, bolshevikit, ovat valmiit minkälaisiin myönnytyksiin tahansa, kun te vain painatte päälle.

Zinovjevin ja Trotskin väärä ilmianto herroille imperialisteille puoluettamme vastaan tarkoituksella syventää vaikeuksiamme ulkopoliittikan alalla — sitä merkitsee opposition „ohjelma“.

Kenelle se on vahingoksi? Selvää on, että se on vahingoksi Neuvostoliiton proletariaatille, Neuvostoliiton kommunistiselle puolueelle, koko valtiollemme.

Kenelle se on hyödyksi? Se on hyödyksi kaikkien maiden imperialisteille.

Nyt minä kysyn teiltä — olisiko Keskuskomitea voinut suostua painattamaan moista halpamaisuutta lehdistössämme? Selvää on, että ei voinut.

Tällaiset seikat pakottivat Keskuskomitean kieltäytymään painattamasta opposition „ohjelmaa“.

III

LENIN VÄITTELYSTÄ JA YLEENSÄ
OPPOSITIOSTA

Seuraava kysymys. Zinovjev kiivasteli täällä yrittäen todistella, että Lenin muka aina ja kaikkina aikoina kannatti väittelyä, ja tällöin hän vetosi esimerkkinä väittelyyn, jota käytiin eri ohjelmista X edustajakokouksen edellä ja itse edustajakokouksessa. Mutta hän „unohti“ mainita, että Lenin piti X edustajakokouksen edellä käytyä väittelyä virheenä. Hän „unohti“ sanoa, että X edustajakokouksen päätöslauselmassa „Puolueen yhtenäisyydestä“, joka on Leninin omakätisesti kirjoittama ja joka on **toiminta-ohje** puolueemme kehittämistä varten, ei käsketä käymään väittelyä eri „ohjelmista“, vaan laskemaan hajalle kaikki ja kaikenlaiset erilaisten „ohjelmien“ pohjalla muodostuneet ryhmittymät. Hän „unohti“ sen, että Lenin esitti X edustajakokouksessa sellaisen ajatuksen, että vastedes puolueessa „ei saa sallia“ minkäänlaista oppositiota. Hän „unohti“ sanoa, että Lenin piti kerrassaan sallimattomana puolueemme muuttamista „väittelyklubiksi“.

Tässä esimerkki siitä, minkä arvion Lenin antoi X edustajakokouksen edellä käydystä väittelystä:

„Jouduin tänään jo puhumaan siitä ja saatoin luonnollisesti vain varovaisesti sanoa, että tuskin on joukossamme montakaan, jotka eivät pitäisi tätä väittelyä liian kalliina ylellisyytenä. Itse puolestani en voi olla lisäämättä vielä, että minun käsitykseni mukaan tämä ylellisyys oli tosiaan kerrassaan sallimatonta ja että me teimme epäilemättä virheen salliessamme tällaisen väittelyn“ (kts. X edustajakokouksen pöytäkirjat, s. 16⁴⁷).

Ja näin Lenin sanoi X edustajakokouksessa kaikista X edustajakokouksen jälkeen mahdollisista oppositioista:

„Puolueen tiivistäminen, opposition ehkäiseminen puolueessa — se on poliittinen johtopäätös nykyhetken tilanteesta...“ „Nyt ei tarvita oppositiota, toverit! Ja mielestäni puolueen edustajakokouksen on tehtävä tämä johtopäätös, on tehtävä se johtopäätös, että oppositiolle on nyt tullut loppu, riittää, meillä on jo ollut kylliksi oppositioita!“ (kts. sama, s. 61 ja 63⁴⁸).

Näin Lenin suhtautui kysymykseen väittelystä ja yleensä oppositiosta.

IV

OPPOSITIO JA „KOLMAS VOIMA“

Seuraava kysymys. Mitä varten tarvittiin toveri Menzhinskin tiedonantoa valkokaartilaisista, joihin osa trotskilaisten illegaalisen puoluevastaisen kirjapainon „työntekijöistä“ oli yhteydessä?

Ensinnäkin, hälventääksemme ne valheet ja parjaukset, joita oppositio levittää puoluevastaisissa lehtisissään tästä kysymyksestä. Oppositio uskottelee kaikille, että juttu valkokaartilaisista, jotka ovat tavalla tai toisella olleet yhteydessä opposition liittolaisiin, kuten Shtsherbakoviin, Tverskoihin ja muihin sellaisiin, — on vain keksittyä, vain tekaistua juttu, joka on muka pantu liikkeelle opposition mustaamiseksi. Toveri Menzhinskin tiedonanto ja siinä esitetyt vangittujen kuulusteluissa antamat todistukset eivät jätä minkäänlaisen epäilyksen sijaa siitä, että yksi osa trotskilaisten illegaalisen puoluevastaisen kirjapainon „työntekijöistä“ on ollut yhteydessä, on ehdotto-

masti ollut yhteydessä vastavallankumouksellisiin valkokaartilaisaineksiin. Yrittäköön oppositio kumota nämä tosiasiat ja asiakirjat.

Toiseksi, niiden valheiden paljastamiseksi, joita Berliinissä ilmestyvä Maslovin lehti („Fahne des Kommunismus“, s.o. „Kommunismen Lippu“) nyt levittää. Me saimme juuri tuon luopio Maslovin likaisen lehti pahasen viimeisen numeron. Maslov puuhailee nyt parjatakseen Neuvostoliittoa ja paljastaakseen Neuvostoliiton valtiosalaisuuksia porvaristolle. Tuossa lehdessä on nyt julkaistu yleiseen tietoon ja tietysti aivan vääristelyinä noiden vangittujen valkokaartilaisien ja heidän liittolaistensa — illegaalisen puoluevastaisen kirjapainon osanottajain kuulustelupöytäkirjat. (Ääniä: „Katsos vain!“.) Mistä Maslov on voinut saada nämä tiedot? Nämä tiedot ovat salaisia, sillä vielä ei ole löydetty eikä vangittu kaikkia siitä valkokaartilaiskerhosta, joka on sekaantunut tämän Pilsudskin salaliiton tapaan suunnitellun salaliiton järjestämiseen. Trotski, Zinovjev, Smilga ja muut oppositiolaiset ovat Keskuskontrollikomiteassa tutustuneet näihin kuulustelupöytäkirjoihin. Heitä oli toistaiseksi kielletty ottamasta kopiota näistä todistuksista. Mutta he ovat näköjään kuitenkin ottaneet kopion niistä ja kiiruhtaneet lähettämään Masloville. Mutta mitä merkitsee näiden tietojen antaminen Masloville julkaisemista varten? Se merkitsee varoituksen antamista niille valkokaartilaisille, joita ei ole vielä löydetty eikä vangittu, niiden varoittamista siitä, että bolshevikit aikovat vangita heidät.

Onko se oikein tehty, onko se kommunisteille sallittua? Selvää on, että se ei ole sallittua.

Kirjoitus on julkaistu Maslovin lehdessä kirmaisella otsikolla: „Stalin hajoittaa NKP(b):tta. Valokokaartilaisten salaliitto. Kirje Neuvostoliitosta“. (Ääniä: „Roistot!“.) Saatoimmeko me kaiken tämän jälkeen, sen jälkeen kun Maslov oli Trotskin ja Zinovjevin avulla julkaissut yleiseen tietoon vangittujen kuulustelupöytäkirjat vääristeltynä, — saatoimmeko me kaiken tämän jälkeen olla selostamatta asiaa Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistunnolle näyttääksemme juurujen vastapainoksi tosiasiat ja todelliset kuulusteluaineistot?

Juuri sen vuoksi Keskuskomitea ja Keskuskontrollikomitea katsoivat tarpeelliseksi kehoittaa toveri Menzhinskiä tekemään selkoa tosiasioista.

Mitä näistä todistuksista, toveri Menzhinskin tiedonannosta seuraa? Olemmeko me koskaan syyttäneet tai syytämme me nyt oppositiota sotilaallisen salaliiton järjestämisestä? Emme tietenkään. Olemmeko me koskaan syyttäneet tai syytämme me nyt oppositiota osanotosta tähän salaliittoon? Emme tietenkään. (Muralov: „Edellisessä täysistunnossa syytitte“.) Se ei ole totta, Muralov, meillä on olemassa kaksi Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean tiedonantoa illegaalisen puoluevastaisen kirjapainon johdosta ja puolueettomista intelligenteistä, joilla on ollut yhteys tähän kirjapainoon. Te ette löydä näistä asiakirjoista yhtään lausetta, ette yhtään sanaa, josta näkyisi, että me syytämme oppositiota osallisuudesta sotilaalliseen salaliittoon. Keskuskomitea ja Keskuskontrollikomitea väittävät näissä asiakirjoissa vain sitä, että oppositio on illegaalista kirjapainoa järjestäessään ottanut yhteyden porvarillisiin intelligenttei-

hin ja että osa näistä intelligenteistä osoittautui vuorostaan olevan yhteydessä sotilaallista salaliittoa puuhaileviin valkokaartilaisiin. Pyytäisin Muralovia näyttämään vastaavan kohdan Keskuskomitean Politybyroon ja Keskuskontrollikomitean Puhemiehistön tästä kysymyksestä julkaisemista asiakirjoista. Muralov ei voi sitä näyttää, koska sellaisia kohtia ei ole olemassakaan.

Mistä me sitten olemme syyttäneet ja yhä syytämme oppositiota?

Siitä, ensinnäkin, että oppositio on hajoituspoliittikkaa harjoittaessaan järjestänyt puoluevastaisen illegaalisen kirjapainon.

Siitä, toiseksi, että järjestääkseen tämän kirjapainon oppositio liittoutui porvarillisten intelligenttien kanssa, joista osa osoittautui olevan suoranaudessa yhteydessä vastavallankumouksellisiin salaliittolaisiin.

Siitä, kolmanneksi, että ottaessaan mukaansa porvarillisia intelligenttejä ja konspiroidessaan heidän kanssaan puoluetta vastaan oppositio vasten tahtaan, vasten omaa haluaan joutui niin sanotun „kolmannen voiman“ piiriin.

Osoittautui, että oppositio on luottanut näihin porvarillisiin intelligentteihin paljon enemmän kuin omaan puolueeseensa. Eihän se muuten olisi vaatinut illegaalisen kirjapainon johdosta pidätettyjen „kalkkien vangittujen“ vapauttamista aina Shtsherbakoviin, Tverskoihin, Bolshakoviin y.m. asti, jotka osoittautuivat olleen yhteydessä vastavallankumouksellisiin aineksiin.

Oppositio halusi saada puoluevastaisen illegaalisen kirjapainon; sitä varten se turvautui porvarillisten intelligenttien apuun; mutta osa näistä osoittautuikin

olevan yhteydessä suoranaisiin vastavallankumouksellisiin, — sellainen ketju siitä on syntynyt, toverit. Oppositioon ovat tarrautuneet, sen tahdosta, sen halusta huolimatta, neuvostovastaiset ainekset, jotka pyrkivät käyttämään opposition hajoitustyötä omiin tarkoituksiinsa.

Näin on siis toteutunut se Leninin ennustus, jonka hän esitti jo puolueemme X edustajakokouksessa (kts. X edustajakokouksen päätöslauselmaa „Puolueen yhtenäisyydestä“), jossa hän sanoi, että puolueessamme käytävään taisteluun pyrkii ehdottomasti lyöttäytymään mukaan „kolmas voima“, s.o. porvaristo, käyttääkseen opposition toimintaa omiin luokkatarkoituksiinsa.

Sanotaan, että tunkeutuhan vastavallankumouksellisia aineksia toisinaan neuvostoelimiinkin, esimerkiksi rintamalla, olematta missään yhteydessä oppositioon. Se on totta. Mutta silloin neuvostoelimet vangitsevat ja ampuvat heidät. Entä miten oppositio on menetellyt? Se vaati, että on päästettävä vapaaksi illegaalisen kirjapainon johdosta vangitut porvarilliset intelligentit, jotka ovat yhteydessä vastavallankumouksellisiin aineksiin. Siinähan se onnettomuus onkin, toverit. Sellaiseen tulokseen johtaa opposition harjoittama hajoitustyö. Sen sijaan, että ajattelisivat kaikkia näitä vaaroja, sen sijaan, että ajattelisivat, mihin kuuluu oppositiolaisemme raahautuvat, — sen sijaan he vain kärjistävät parjaustaan puoluetta vastaan ja pyrkivät kaikin voimin synnyttämään hajaannusta, pirstomaan puoluettamme.

Puhutaan entisestä Wrangelin upseerista, joka on tehnyt OGPU:lle palveluksia vastavallankumouk-

sellisten järjestöjen paljastamisessa. Oppositio riehuu ja sohlaa pitäen melua siitä, että entinen Wrangelin upseeri, jonka puoleen opposition liittolaiset, kaikki nuo Shtsherbakovit ja Tverskoit kääntyivät, osoittautuikin OGPU:n asiamieheksi. Mutta mitä pahaa siinä on, jos tämä samainen entinen Wrangelin upseeri auttaa Neuvostovaltaa saamaan ilmi vastavallankumouksellisia salaliittoja? Kuka voi kieltää Neuvostovallalta oikeuden vetää puolelleen entisiä upseereita heidän käyttämisekseen vastavallankumouksellisten järjestöjen paljastamiseen?

Kääntyessään tämän entisen wrangelilaisen upseerin puoleen Shtsherbakov ja Tverskoi eivät pitäneet häntä OGPU:n asiamiehenä, vaan entisenä Wrangelin upseerina, käyttäkseen häntä puoluetta vastaan ja Neuvostovaltaa vastaan. Siitähän on kysymys ja siinä juuri onkin oppositiomme onnettomuus. Ja kun OGPU, näitä jälkiä seuraten, aivan odottamatta keksikin trotskilaisten illegaalisen puoluevastaisen kirjapainon, niin osoittautui, että puuhatessaan blokkia opposition kanssa herroilla Shtsherbakoveilla, Tverskoilla ja Bolshakoveilla oli jo blokki vastavallankumouksellisten, Kostrovin ja Novikovin tapaisten entisten Koltshakin upseerien kanssa, kuten toveri Menzhinski tänään selosti.

Juuri siitä on kysymys, toverit, ja juuri siinä on oppositiomme onnettomuus.

Katkera totuus on se, että opposition hajoitustoiminta vie sen koplautumaan porvarillisten intelligenttien kanssa, ja koplautuminen porvarillisten intelligenttien kanssa helpottaa opposition joutumista kaikenlaisten vastavallankumouksellisten ainesten pauloihin.

V

**MITEN OPPOSITIO „VALMISTAUTUU“
EDUSTAJAKOKOUKSEEN**

Seuraava kysymys: edustajakokouksen valmistelusta. Zinovjev ja Trotski kiivastelivat täällä väittäen, että me valmistemme edustajakokousta käyttämällä rankaisuja. Kummallista, että he eivät näe mitään muuta kuin „rankaisuja“. Entä Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean täysistunnon päätös puolueväittelyn aloittamisesta enemmän kuin kuukausi ennen edustajakokousta, — mitä se on teidän mielestänne, onko se edustajakokouksen valmistelua vaiko ei? Entä puoluesoluissa ja muissa puolueen järjestöissä herkeämättä jatkuva väittely, jota on käyty jo kolme — neljä kuukautta? Entä täysistunnon päätösten ja pikakirjoituspöytäkirjojen käsittely viimeisen puolen vuoden ajalta, varsinkin viimeisten kolmen — neljän kuukauden ajalta kaikista sisä- ja ulkopoliittikan kysymyksistä? Miten tätä kaikkea sitten pitäisi nimitää, ellei puolueen jäsenjoukkojen aktiivisuuden nousuksi, niiden saamiseksi mukaan pohtimaan politiikkamme tärkeimpiä kysymyksiä, ellei puolueen jäsenjoukkojen valmistamiseksi edustajakokoukseen?

Kuka siihen on syyssä, jos puoluejärjestöt eivät tällöin kannata oppositiota? Nähtävästi siihen on syyssä oppositio, jonka linja on osoittautunut täydellisen vararikon linjaksi, jonka politiikka on blokkipoliittikkaa kaikkien puoluevastaisten ainesten kanssa, aina luopioihin Masloviin ja Souvarine'iin saakka, puoluetta ja Kominternia vastaan.

Zinovjev ja Trotski ovat nähtävästi sitä mieltä, että edustajakokousta on valmisteltava järjestämällä illegaalisia puoluevastaisia kirjapainoja, pitämällä illegaalisia puoluevastaisia kokouksia, tekemällä perättömiä ilmiantoja, puoluettamme vastaan kaikkien maiden imperialisteille, hajoittamalla ja pirstomalla puoluettamme. Myöntäkää, että se on melko kummallinen käsitys puolueen edustajakokouksen valmistelusta. Ja kun puolue ryhtyy päättäviin toimenpiteisiin hajoittajia ja pirstojia vastaan, aina erottamiseen asti, niin oppositio huutaa rankaisemisesta.

Niin, puolue käyttää ja tulee käyttämään rankaisukeinoja hajoittajia ja pirstojia vastaan, sillä puoluetta ei saa pirstoa missään tapauksessa, ei ennen edustajakokousta eikä edustajakokouksen aikana. Sillä puolue tekisi itsemurhan, jos se sallisi riehaantuneiden hajoittajien, kaikenlaisten Shtsherbakovien liittolaisten, hajoittaa puoluetta vain siitä syystä, että meillä on edustajakokoukseen enää yksi kuukausi aikaa.

Toveri Lenin suhtautui toisin tähän asiaan. Te tiedätte, että vuonna 1921 Lenin ehdotti Shljapnikovin erottamista Keskuskomiteasta ja puolueesta ei mistään puoluevastaisen kirjapainon järjestämisestä eikä liittoutumisesta porvarillisten intelligenttien kanssa, vaan yksistään siksi, että Shljapnikov oli rohjennut esiintyä puoluesolun kokouksessa arvostelemalla Korkeimman Kansantalouselvoston päätöksiä. Verratkaa nyt tätä Leninin menettelyä siihen, mitä puolue tekee nykyään opposition suhteen — ja te käsitätte, miten pitkälle me olemmekaan päästäneet desorganisaattorit ja hajoittajat.

Te ette voi olla tietämättä sitä, että vuonna 1917, Lokakuun kapinan edellä, Lenin ehdotti useita kertoja Kamenevin ja Zinovjevin erottamista puolueesta yksistään vain siitä syystä, että he olivat arvostelleet puolueen julkaisematonta päätöstä puolittain sosialistisessa, puolittain porvarillisessa sanomalehdessä — „Novaja Zhiznissä“⁴⁹. Entä kuinka paljon Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean salaisia päätöksiä meidän oppositiomme nyt julkaisee Berliinissä ilmestyvän Maslovin lehden palstoilla, joka on porvarillinen, neuvostovastainen, vastavallankumouksellinen lehti! Mutta me siedämme kaikkea tuota, siedämme loppumattomiin ja annamme oppositioon kuuluville hajoittajille siten mahdollisuuden hajoittaa puoluettamme. Sellaiseen häpeään on oppositio meidät saattanut! Mutta, toverit, me emme voi sietää sellaista loppumattomiin. (Ääniä: „Oikein!“. Suosionosoituksia.)

Puhutaan niiden puolueesta erotettujen hajoittajien vangitsemisesta, jotka tekevät neuvostovastaista työtä. Niin, me vangitsemme ja tulemme vangitsemaan heitä, elleivät he lakkaa tekemästä myyräntyötään puoluetta ja Neuvostovaltaa vastaan. (Ääniä: „Oikein! Oikein!“.)

Puhutaan, ettei puolueemme historiassa tunneta sellaisia tapauksia. Se ei ole totta. Entä Mjasnikovin ryhmä⁵⁰? Entä „rabotshaja pravdan“ ryhmä? Kukapa ei tietäisi sitä, että näiden ryhmien jäseniä vangittiin Zinovjevin, Trotskin ja Kamenevin suoranaisesti kannattaessa sitä? Miksi puolueesta erotettuja hajoittajia sopi vangita kolme — neljä vuotta sitten, mutta nyt sitä ei saisi tehdä, kun eräät trotskilaisen opposition entiset jäsenet antautuvat jopa

suoranaiseen liittoiluun vastavallankumouksellisten kanssa?

Te kuulitte toveri Menzhinskin tiedonannon. Tässä tiedonannossa sanotaan, että muuan Stepanov (sotilas-henkilö), puolueen jäsen, opposition kannattaja, on ollut välittömässä yhteydessä vastavallankumoukselliisiin, Novikoviin, Kostroviin ynnä muihin, jota Stepanov ei itsekään kiellä antamissaan todistuksissa. Mitä kaskette tekemään tälle heittiölle, joka kuuluu yhä oppositioon? Onko häntä hyväiltävä vai onko hänet vangittava? Mitä ihmeteltävää siinä on, jos OGPU vangitsee tällaisia heittiöitä? (Ääniä paikoilta: „Oikein tehty, aivan oikein!“. Suosionosoituksia.)

Lenin sanoi, että asiat voidaan päästää niin pitkälle, että puolue hajoaa kokonaan, jos annetaan peräksi desorganisaattoreille ja hajoittajille. Se pitää paikkansa. Olen sitä mieltä, että juuri sen tähden meidän on aika lakata antamasta peräksi opposition johtajille ja on aika tulla johtopäätökseen Trotskin ja Zinovjevin erottamisesta puolueemme Keskuskomiteasta. (Ääniä: „Oikein!“.) Tämä on se alkeellinen johtopäätös ja se vähin alkeistoimenpide, johon meidän on ryhdyttävä suojataksemme puoluetta desorganisaattorien hajoitustyöltä.

Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean edellisessä täysistunnossa tämän vuoden elokuussa erät täysistunnon jäsenet moittivat minua pehmeänahkaisuudesta Trotskia ja Zinovjevia kohtaan, siitä, että minä suostuttelin täysistuntoa, ettei Trotskia ja Zinovjevia olisi heti erotettu Keskuskomiteasta. (Ääniä paikoilta: „Niin, ja moitimme nytkin.“) Ehkäpä minä silloin olin liian suopea ja tein virheen

esittäessäni lievempää kantaa Trotskin ja Zinovjevin suhteen. (Ääniä: „Oikein!“. Tov. Petrovski: „Oikein, tulemme aina moittimaan lahosta „nuoran pätkästä!“) Mutta nyt, toverit, kaiken sen jälkeen, mitä me olemme kokeneet näiden kolmen kuukauden aikana, sen jälkeen, kun oppositio on rikkonut erikoisessa „ilmoituksessaan“ elokuun 8 pltä antamansa lupauksen ryhmänsä lakkauttamisesta, pettäen siten vielä kerran puoluetta, — kaiken tämän jälkeen ei enää jää mitään sijaa pehmeänahkaisuudelle. Nyt meidän on oltava eturiveissä niiden tovereiden mukana, jotka vaativat Trotskin ja Zinovjevin erottamista Keskuskomiteasta. (Myrskyisiä suosionosoituksia. Ääniä: „Oikein! Oikein!“. Ääni paikalta: „Trotski on erotettava puolueesta“.) Siitä, toverit, päättäköön edustajakokous.

Erottaessamme Trotskin ja Zinovjevin Keskuskomiteasta meidän on esitettävä XV edustajakokouksen harkittavaksi kaikki ne opposition hajoitustyötä koskevat aineistot, joita meille on kertynyt ja joiden nojalla edustajakokouksella on sitten mahdollisuus tehdä vastaava päätöksensä.

VI

LENINISMISTÄ TROTSKILAISUUTEEN

Seuraava kysymys. Zinovjev kosketti puheessaan mielenkiintoista kysymystä puoluelinjan „virheistä“ viimeisten kahden vuoden aikana ja opposition linjan „oikeellisuudesta“. Mieleni tekisi vastata siihen muutamalla sanalla selvittämällä kysymystä opposition linjan vararikosta ja puolueemme politiikan oikeelli-

suudesta viimeisten kahden vuoden ajalta. Mutta käytän liian paljon aikaanne, toverit. (Ääniä: „Pyydämme, pyydämme jatkamaan!“. Puheenjohtaja: „Onko kukaan vastaan?“ Ääniä: „Pyydämme, pyydämme!“.)

Mikä on opposition pääsynti, joka on määrännyt oppositiopolitiikan joutumaan vararikkoon? Opposition perussynti on se, että se on yrittänyt, yrittää ja on yhä yrittävä maalata ja vaihtaa leninisin trotskilaisuuteen. Oli aika, jolloin Kamenev ja Zinovjev suojelevat leninismiä Trotskin hyökkäilyiltä. Silloin ei Trotskikaan ollut näin rohkea. Silloin oli toinen kanta. Mutta sitten Zinovjev ja Kamenev, pelästyttyään uusia vaikeuksia, siirtyivät Trotskin puolelle, muodostivat yhdessä Trotskin kanssa jotain huononnetun Elokuun blokin tapaista ja joutuivat siten trotskilaisuuden vangeiksi. Ja näin kävi toteen Leninin ennustus, ettei Zinovjevin ja Kamenevin virhe Lokakuussa ollut „sattuma“. Taistelusta leninisin puolesta Zinovjev ja Kamenev ovat siirtyneet trotskilaisuuden puolesta käynnissä olevan taistelun linjalle. Se on jo kokonaan toinen kanta. Sillä oikeastaan onkin selitettävissä se, että Trotski on nyt käynyt rohk-ammaksi.

Mikä on nykyisen, Trotskin johtaman yhdistyneen blokin perustarkoituksena? Se, että se koettaa vähitellen ja pikku hiljaa siirtää puolueen pois leniniläisiltä raiteilta trotskilaisuuden raiteille. Juuri se on opposition perussynti. Mutta puolue haluaa jäädä leniniläiseksi puolueeksi. Luonnollisesti puolue on kääntänyt oppositiolle selkensä nostaen leninisin lipun yhä korkeammalle ja korkeammalle. Siksipä juuri puolueen eilisistä johtajista on nyt tullut luopioita.

Oppositio aikoo „selittää“ tappionsa persoona-seikoilla, Stalinin karkeudella, Buharinin ja Rykovin peräänantamattomuudella j.n.e. Kovin kevyt selitys! Sehän on puoskaroimista, eikä selitys. Trotski on käynyt taistelua leninismiä vastaan vuodesta 1904 saakka. Vuodesta 1904 vuoden 1917 helmikuun vallankumoukseen saakka Trotski koko ajan hyöri menshevikkien liepeillä ja ympärillä käyden vimmittua taistelua Leninin puoluetta vastaan. Tuona kautena Trotski kärsi taistelussa Leninin puoluetta vastaan useita tappioita. Miksi? Mahdollisesti syy oli Stalinin karkeudessa? Mutta Stalin ei silloin vielä ollut Keskuskomitean sihteerinä, hän oleskeli silloin kaukana ulkomailta käyden maanalaisena taistelua tsaarivaltaa vastaan, mutta Trotskin ja Leninin välistä taistelua käytiin ulkomailla, — mitä tekemistä tässä on Stalinin karkeudella?

Lokakuun vallankumouksen ja vuoden 1922 välisenä kautena Trotski, kuuluen jo bolshevikkien puolueeseen, ehti tehdä kaksi „suurenmoista“ hyökkäystä Leniniä ja hänen puoluettaan vastaan: vuonna 1918 Brestin rauhaa koskevassa kysymyksessä ja vuonna 1921 kysymyksessä ammattiliitoista. Nämä molemmat hyökkäykset päättyivät Trotskin tappioon. Miksi? Mahdollisesti syy oli Stalinin karkeudessa? Mutta Stalin ei silloin vielä ollut Keskuskomitean sihteerinä, sihteerien tehtävissä olivat silloin kaikille tunnetut trotskilaiset, — mitä tekemistä tässä on Stalinin karkeudella?

Edelleen puolue joutui kokemaan Trotskin taholta koko joukon uusia hyökkäilyjä (v. 1923, v. 1924, v. 1926, v. 1927), ja jokainen hyökkäys päättyi Trotskin uuteen tappioon.

Eikö kaikesta tästä käy selville, että Trotskin taistelulla leniniläistä puoluetta vastaan on kauas ulottuvat, syvät historialliset juurensa? Eikö tästä käy selville, että puolueen nykyinen taistelu trotskilaisuutta vastaan on jatkoa sille taistelulle, jota puolue on Leninin johtamana käynyt vuodesta 1904 saakka?

Eikö kaikesta tästä käy selville, että trotskilaisten yritykset vaihtaa leninismi trotskilaisuuteen ovat olleet perussyynä koko opposition linjan tappioon ja vararikkoon?

Meidän puolueemme on syntynyt ja kasvanut vallankumoustaisteluiden myrskyssä. Se ei ole rauhallisen kehityksen kaudella kasvanut puolue. Juuri sen tähden sitä elähdyttävät vallankumoukselliset perinteet ja se on vapaa fetishimäisestä suhtautumisesta johtajiinsa. Plehanov oli yhteen aikaan kaikkein suosituin henkilö puolueessa. Enemmänkin, hän oli puolueen perustaja, eikä Trotskin tahi Zinovjevin nauttima suosiota voida mitenkään edes verrata hänen nauttimaansa suosioon. Ja kuitenkin puolue siitäkin huolimatta käänsi heti selkänsä Plehanoville, kun Plehanov alkoi luopua marxilaisuudesta ja luisua opportunistiin. Mitäpä ihmettä siinä on, jos nämä tällaiset kuin Trotski ja Zinovjev, jotka eivät ole niinkään „suuria“ miehiä, ovat jääneet puolueen häntäpäähän, kun he alkoivat loitota leninismistä?

Mutta kaikkein selvimpänä osoituksena opposition opportunistisesta rappeutumisesta, kaikkein selvimpänä tunnusmerkkinä opposition vararikosta ja lankeemuksesta on se, että se äänesti Neuvostoliiton Toimeenpanevan Keskuskomitean Manifestia vastaan. Oppositio vastustaa siirtymistä seitsentuntiseen työ-

päivään! Oppositio vastustaa Neuvostoliiton Toimeenpanevan Keskuskomitean Manifestia! Koko Neuvostoliiton työväenluokka, kaikkien maiden proletariinien koko etumaisin osa ottavat suurella ihastuksella vastaan Manifestin, osoittavat joukolla suosiotaan ajatukselle seitsentuntiseen työpäivään siirtymisestä,— mutta oppositio äänestää Manifestia vastaan liittäen äänensä porvarillisten ja menshevististen „arvostelijoiden“ yleiseen kuoroon, pannen äänensä liikkeelle kannattamaan „Vorwärtsin“⁵¹ parjaajajoukkoa.

En luullut, että oppositio voi saattaa itsensä tuollaiseen häpeään.

VII

PUOLUEEN POLITTIKAN ERÄISTÄ TÄRKEIMMISTÄ YHTEENVEDOISTA VIIME VUOSIEN AJALTA

Siirtykäämme nyt kysymykseen puolueemme linjasta viimeisten kahden vuoden aikana, tämän linjan tarkastukseen, tämän linjan arvioimiseen.

Zinovjev ja Trotski puhuivat, että puolueemme linja ei ole osoittautunut päteväksi. Katsokaamme tosiasioita. Ottakaamme politiikkamme neljä peruskysymystä ja tarkastakaamme puolueemme linjaa viimeisten kahden vuoden ajalta näiden kysymysten kannalta. Tarkoitin sellaisia ratkaisevia kysymyksiä kuin kysymys talonpoikaistosta, kysymys teollisuudesta ja sen kaluston uudistamisesta, kysymys rauhasta ja lopuksi kysymys kommunististen aineiden kasvusta koko maailmassa.

Kysymys talonpoikaistosta. Minkälainen tilanne meillä oli kaksi—kolme vuotta sitten? Te tiedätte, että maaseudulla meillä oli silloin raskas tilanne.

Meidän kuntien toimeenpanevien komiteoittemme puheenjohtajia ja yleensä maaseututyöntekijöitämme ei aina tunnustettu ja heitä kohtaan harjoitettiin usein terroria. Kyläkirjeenvaihtajia otettiin vastaan kuulilla. Siellä täällä, varsinkin syrjäseuduilla, meillä oli bandiittiliikettä. Ja sellaisessa maassa kuin Gruusiassa meillä oli jopa kapinoitakin⁶². Luonnollisesti sellaisessa tilanteessa kulakki kartutti voimiaan, keskitalonpoika liittyi kulakin ympärille ja köyhälistö pirstoutui. Erittäin raskaasti vaikutti maan asemaan se tosiasia, että maaseudun tuotantovoimat kasvoivat tavattoman hitaasti, osa kyntömaita oli kokonaan muokkaamatta ja kylvöala käsitti suunnilleen 70—75% sodanedellisestä kylvöalasta. Näin olivat asiat puolueemme XIV konferenssia edeltäneellä kaudella.

XIV konferenssissa puolue ryhtyi useihin toimenpiteisiin erinäisten myönnytysten muodossa keskitalonpojan hyväksi, joiden tarkoituksena oli viedä talonpoikaistaloutta eteenpäin nopeampaa vauhtia, lisätä elintarvikkeiden ja maataloudesta saatavien raaka-aineiden tuotantoa, saada aikaan luja liitto keskitalonpojan kanssa ja viedä eteenpäin kulakiston eristämisasiaa. Puolueemme XIV edustajakokouksessa oppositio yritti Zinovjevin ja Kamenevin johdolla horjuttaa tätä puolueen politiikkaa esittäen sen vaihtamista asiallisesti kulakkitalouksien lopettamisen politiikkaan, köyhälistökomiteoiden henkiinherättämisen politiikkaan. Itse asiassa se oli kansalaissodan uudelleen herättämisen politiikkaa maaseudulla. Puolue löi takaisin tämän opposition hyökkäyksen vahvistaen XIV konferenssin päätökset, hyväksyen Neuvostojen aktivisoimispolitiikan maaseudulla ja

asettaen teollistamistunnuksen sosialistisen rakennustyön perustunnukseksi. Puolue asettui lujasti kestävän liiton kannalle keskitalonpojan kanssa ja kulakiston eristämisen kannalle.

Mitä puolue on sillä saavuttanut?

Se on saanut rauhoitetuksi maaseudun, parannetuksi suhteet talonpoikaiston perusjoukkojen kanssa, muodostetuksi edellytykset köyhälistön järjestämiselle itsenäiseksi poliittiseksi voimaksi, jatketuksi kulakiston eristämistä ja vedetyksi vähitellen miljoonien talonpoikien yksilötaloudet valtion ja osuuskuntien elinten piiriin.

Entä mitä on maaseudun rauhoittaminen? Se on eräs sosialismin rakentamisen tärkeimpiä ehtoja. Sosialismia ei voida rakentaa, jos talonpoikain keskuudessa on bandiittitoimintaa ja kapinoita. Nyt meillä ovat kylvöalat laajentuneet sodanedellisiin mittoihinsa (95%), maaseutu on rauhoittunut, on olemassa liitto keskitalonpojan kanssa, köyhälistö on enemmän tai vähemmän järjestynyt, Neuvostot ovat lujittuneet maaseudulla, proletariaatin ja sen puolueen arvovalta maaseudulla on noussut.

Näin me olemme luoneet ehdot, jotka tekevät mahdolliseksi jatkaa edelleen hyökkäystä kapitalistisia aineksia vastaan maaseudulla sekä taata sosialismin menestyksellisen rakentamisen jatkuminen maassamme.

Sellaisia ovat tulokset puolueemme politiikasta maaseudulla kahden vuoden ajalta.

Siis osoittautuu, että puolueemme politiikka peruskysymyksessä keskinäissuhteista proletariaatin ja talonpoikaiston välillä on osoittautunut oikeaksi.

Kysymys teollisuudesta. Historia osoittaa, ettei yksikään nuori valtio maailmassa ole vielä nostanut teollisuuttaan, varsinkaan raskasta teollisuutta, saamatta apua ulkoa, saamatta lainoja ulkoa tai rosvoamatta vieraita maita, siirtomaita j.n.e. Se on kapitalistisen teollistamisen tavallinen tie. Englanti kohotti teollisuutensa aikoinaan siten, että se oli satoja vuosia pusertanut mehua kaikista maista, kaikista siirtomaista, sijoittaen rosvoitut varat omaan teollisuuteensa. Saksa on alkanut viime aikoina nousta sen avulla, että se on saanut Amerikasta useampiin miljardeihin rupliin nousevia lainoja.

Mutta me emme voi mennä mitään näitä teitä. Meidän koko politiikkamme sulkee pois siirtomaiden rosvoamisen. Ja lainoja meille ei anneta. Meille on jäänyt vain yksi ainoa tie, jonka Lenin osoitti, nimittäin: nostaa teollisuutemme, kalustaa teollisuutemme uudelleen nojautuen sisäisiin kasaantumisiin. Oppositio on vaakkunut koko ajan, etteivät sisäiset kasaantumiset riitä teollisuutemme uudelleenkalustamiseen. Vielä vuoden 1926 huhtikuussa Keskuskomitean täysistunnossa oppositio väitti, etteivät sisäiset kasaantumisemme riitä viedäksemme eteenpäin teollisuutemme uudelleenkalustamista. Silloin oppositio ennusti epäonnistumisia toinen toisensa jälkeen. Mutta tarkastettaessa onkin osoittautunut, että meidän on onnistunut näiden kahden vuoden aikana viedä eteenpäin teollisuutemme uudelleenkalustamista. Tosiasia on, että kahden vuoden aikana me olemme kyenneet sijoittamaan teollisuutemme enemmän kuin kaksi miljardia ruplaa. Tosiasia on, että nämä sijoitukset ovat olleet riittävän suuria viedäksemme eteenpäin

teollisuutemme konekaluston uusimista ja maan teollistamisesta. Me olemme tehneet sen, mitä ei ole vielä kyennyt tekemään yksikään toinen valtio maailmassa: me olemme nostaneet teollisuutemme, me olemme panneet alulle sen uudelleenkalustamisen, me olemme vieneet sitä eteenpäin omien sisäisten kasaantumisten avulla.

Sellaisia ovat tulokset politiikastamme teollisuutemme uudelleenkalustamisen alalla.

Vain sokeat saattavat kieltää sen tosiasian, että puolueemme politiikka on tällä alalla ollut oikeata.

Kysymys ulkopoliitikasta. Ulkopoliitikamme päämääränä, jos tarkoitetaan diplomaattisia suhteita porvarillisten valtioiden kanssa, on rauhan säilyttäminen. Mitä me olemme saaneet aikaan tällä alalla? Me olemme saaneet aikaan sen, että olemme säilyttäneet — hyvin taikka huonosti, — mutta kuitenkin säilyttäneet **rauhan**. Me olemme saaneet aikaan sen, että kapitalistisesta ympäröinnistä huolimatta, kapitalististen hallitusten harjoittamasta vihamielisestä työstä huolimatta, Pekingissä⁵³, Lontoossa⁵⁴ ja Pariisissa⁵⁵ toimeenpannuista provokatioista huolimatta, — tästä kaikesta huolimatta me emme ole antaneet provosoida itseämme ja olemme pystyneet säilyttämään rauhan.

Meillä ei ole sotaa, Zinovjevin ja muiden moninkertaisista ennusteluista huolimatta, — tämä on se tärkein tosiasia, jota vastaan oppositiomme kaikki kirkumiset ovat voimattomia. Ja se on meille tärkeätä, sillä vain rauhan oloissa voidaan maassamme viedä eteenpäin, viedä meille toivottavalla nopeudella eteenpäin sosialismin rakentamista. Kuinka paljon meillä olikaan ennustuksia sodan suhteen! Zinovjev ennusteli,

että me joudumme sotaan tämän vuoden keväällä. Sitten hän alkoi ennustella, että todennäköisesti sota syttyykin tänä syksynä. Nyt meillä on jo talvi edessä, mutta sotaa ei vain ole.

Sellaisia ovat rauhanpolitiikkamme tulokset.

Vain sokeat eivät näe näitä tuloksia.

Vihdoin neljäs kysymys — kysymys kommunististen voimien tilasta koko maailmassa. Vain sokeat voivat kieltää sen, että kommunistiset puolueet kasvavat kaikkialla maailmassa, Kiinasta Amerikkaan, Englannista Saksaan saakka. Vain sokeat voivat kieltää sen, että kapitalismin pulailmiöt kasvavat eivätkä laske. Vain sokeat voivat kieltää sen, että sosialistisen rakennustyön nousu maassamme, politiikkamme menestykset maamme sisällä ovat yhtenä perussyynä kommunistisen liikkeen voimistumiseen koko maailmassa. Vain sokeat voivat kieltää Kommunistisen Internationalen vaikutuksen ja arvovallan yhä edistyvän kasvun maailman kaikissa maissa.

Sellaisia ovat puolueemme linjan antamat tulokset sisä- ja ulkopoliittikan neljässä peruskysymyksessä kahden viime vuoden ajalta.

Entä mitä se merkitsee, että puolueemme politiikka on ollut oikeata? Se voi, kaiken muun ohella, merkitä vain yhtä: oppositiomme politiikan täydellistä vararikkoa.

VIII

TAKAISIN AXELRODIIN

Meille voidaan sanoa, että tämä kaikki on hyvä asia. Opposition linja on väärä ja puoluevas'ainen. Sen menettelyä ei voida sanoa muuksi kuin hajoitus-

työksi. Zinovjevin ja Trotskin erottaminen on siis luonnollinen ulospääsy muodostuneesta tilanteesta. Kaikki se on totta.

Mutta olihan aika, jolloin me kaikki puhuimme, että opposition johtajat on pidettävä Keskuskomiteassa, ettei heitä pidä karsia pois. Mistä tämä tällainen muutos on nyt tullut? Mistä tämä käänne johtuu? Ja onko siinä yleensä käännettä?

On kyllä. Mistä se johtuu? Se johtuu opposition johtajien periaatteellisen linjan ja organisatorisen „kaavan“ perusteellisesta muuttumisesta. Opposition johtajat ja ennen kaikkea Trotski ovat muuttuneet, muuttuneet huonommiksi. Luonnollisesti on myöskin puolueen politiikan näitä oppositiolaisia kohtaan täytnyt muuttua.

Ottakaamme esimerkiksi sellainen tärkeä periaatteellinen kysymys kuin kysymys puolueemme rappeutumisesta. Mitä on puolueemme rappeutuminen? Se on sitä, että kielletään proletariaatin diktatuurin olemassaolo Neuvostoliitossa. Mikä kanta Trotskilla oli tässä suhteessa, sanokaamme, kolmisen vuotta sitten? Te tiedätte, että liberaalit ja menshevikit, smenavehilaiset⁵⁶ ja kaikenlaiset luopiot toittivat silloin, että puolueemme tulee kiertämättä rappeutumaan. Te tiedätte, että he ottivat silloin esimerkkejä Ranskan vallankumouksesta väittäen, että bolshevikit lopulta sortuvat samalla tavalla kuin Ranskan jakobiinit sortuivat aikoinaan. Te tiedätte, että historialliset rinnastukset Ranskan vallankumoukseen (jakobiinien sortuminen) olivat silloin ja ovat yhä vieläkin kaikkien ja kaikenkarvaisten menshevikkien ja smenavehilaisten tärkeimpänä todistuskappaleena proleta-

riaatin diktatuurin säilymistä vastaan ja sosialismin rakentamisen mahdollisuutta vastaan maassamme.

Mikä kanta Trotskilla oli siihen kolmisen vuotta sitten? Hän suhtautui silloin tällaisiin rinnastuksiin ehdottoman kielteisesti. Kuulkaa, mitä hän kirjoitti silloin kirjasessaan „Uusi suunta“ (vuonna 1924):

„Historialliset rinnastukset Ranskan suureen vallankumoukseen (jakobiinien sortuminen!), joilla liberalismi ja menshevismi ruokkivat ja londuttavat itseään, ovat pinnallisia ja perusteettomia“ * (kts. „Uusi suunta“, s. 33).

Selvästi ja tarkasti sanottu! Lienee vaikeata sanoa tämän jyrkemmin ja tarkemmin. Onko tämä Trotskin väite historiallisista rinnastuksista Ranskan vallankumoukseen, joita kaikenlaiset smenavehilaiset ja menshevikit niin uutterasti tekevät, oikea? On, ehdottomasti oikea.

Entä nyt? Onko Trotski yhä vieläkin tuolla kannalla? Valitettavasti ei. Vieläpä päinvastoin. Näiden kolmen vuoden aikana Trotski on ehtinyt mennä kehityksessään „menshevismiin“ ja „liberalismiin“ suuntaan. Nyt hän väittää itse, etteivät historialliset rinnastukset Ranskan vallankumoukseen ole tunnusmerkillistä menshevismille, vaan „oikealle“, „todelliselle“ „leninismille“. Oletteko lukeneet tämän vuoden heinäkuussa pidetyn Keskuskontrollikomitean Puhe-miehistön istunnon pikakirjoituspöytäkirjan? Jos olette lukeneet, niin on helppo ymmärtää, että taistelussaan puoluetta vastaan Trotski nojautuu nyt menshevistisiin teorioihin siitä, että puolueemme rappeutuu samalla tavalla kuin jakobiinit sortuivat

---

* Alleviivaus minun. J. St.

Ranskan vallankumouksen kaudella. Nyt Trotski pitää jaarittelua „thermidorista“ hyvän sävyn merkinä.

Trotskilaisuudesta „menshevismiin“ ja „liberalismiin“ rappeutumista koskevassa peruskysymyksessä — sellainen on trotskilaisten kulkema tie viimeisten kolmen vuoden aikana.

Trotskilaiset ovat muuttuneet. Myöskin puolueen politiikan trotskilaisia kohtaan on täytynyt muuttua.

Ottakaamme nyt sellainen yhtä tärkeä kysymys kuin organisatiokysymys, kysymys puoluekurista, vähemmistön alistumisesta enemmistön tahtoon, rautaisen kurin merkityksestä puolueessa proletariaatin diktatuurin lujittamiseksi. Kaikille on tunnettua, että rautainen kuri puolueessamme on eräs perusehto proletariaatin diktatuurin säilyttämistä ja menestyskysymystä sosialismin rakentamista varten maassamme. Kaikille on tunnettua, että kaikkien maiden menshevikit yrittävät ennen kaikkea kaivaa pohjaa puolueemme rautaisen kurin alta. Oli aika, jolloin Trotski ymmärsi ja piti arvossa puolueessamme olevaa rautaista kuria. Erimielisyydet puolueemme ja Trotskin välillä eivät oikeastaan ole lakanneet koskaan. Kuitenkin Trotski ja trotskilaiset ovat osanneet alistua puolueemme päätöksiin. Kaikkihan tietävät Trotskin moninkertaiset ilmoitukset siitä, että olkoon puolueemme minkälainen tahansa, hän on valmis „seisomaan asennossa“, kun puolue käskee. Ja on sanottava, että trotskilaisten on usein onnistunut pysyä lojaalisina puoluetta ja sen johtavia elimiä kohtaan.

Entä nyt? Voidaanko sanoa, että trotskilaiset, nykyinen oppositio, ovat valmiit alistumaan puolueen päätöksiin, seisomaan asennossa j.n.e.? Ei, nyt ei

sitä voida enää sanoa. Sen jälkeen, kun he ovat kahdesti rikkoneet lupauksensa alistumisesta puolueen päätöksiin, sen jälkeen, kun he ovat kahdesti pettäneet puoluetta, sen jälkeen, kun he ovat järjestäneet illegaalisia kirjapainoja yhdessä porvarillisten intelligenttien kanssa, sen jälkeen, kun Zinovjev ja Trotski ovat moneen kertaan julistaneet tältä samalta puhujalavalta, että he repivät ja tulevat repimään puolueemme kuria, —kaiken tämän jälkeen puolueesamme löytyy tuskin ainoatakaan henkilöä, jolla olisi rohkeutta uskoa, että opposition johtajat ovat valmiit seisomaan asennossa puolueen edessä. Oppositio on nyt siirtynyt uusille raiteille, puolueen pirstomisen raiteille, uuden puolueen muodostamisen raiteille. Nyt ei oppositiolaisten keskuudessa enää ole suositumpana kirjasena Leninin bolshevistinen kirjanen „Askel eteenpäin, kaksi askelta taaksepäin“⁵⁷, vaan Trotskin vanha menshevistinen kirjanen „Meidän poliittiset tehtävämme“ (ilmestynyt vuonna 1904), joka on tähdätty leninismin organisatioperiaatteita vastaan, Leninin kirjasta „Askel eteenpäin, kaksi askelta taaksepäin“ vastaan.

Kuten tiedätte, tämän Trotskin vanhan kirjasen perussisältönä on se, että se kieltää Leninin käsityksen puolueesta ja puoluekurista. Tuossa kirjasessa Trotski ei käytä Leninistä muuta nimitystä kuin „Maximilian Lenin“, antaen sillä ymmärtää, että Lenin on Maximilian Robespierren toisinto pyrkimyksineen persoonalliseen diktatuuriin. Tuossa kirjasessaan Trotski sanoo suoraan, että puoluekuriin pitää alistua vain sikäli, mikäli puolueen päätökset eivät ole ristiriidassa niiden henkilöiden, joiden teh-

tävänä on totella puoluetta, omien pyrkimysten ja katsomusten kanssa. Se on puhtaasti menshevistinen organisatioperiaate. Tämä kirjanen on muuten mielenkiintoinen siitä, että Trotski on omistanut sen menshevikki P. Axelrodille. Siinä on niin sanottukin: „Rakkaalle opettajalle Pavel Borisovitsh Axelrodille“. (Naurua. Ääniä: „Selvä menshevikki!“.)

Lojalisuudesta puoluetta kohtaan puolueen pirstomisen politiikkaan, Leninin kirjasesta „Askel eteenpäin, kaksi askelta taaksepäin“ Trotskin kirjaseen „Meidän poliittiset tehtävämme“, Leninistä Axelrodiin, — sellainen on oppositiomme kulkema tie organisatiokysymyksissä.

Trotskilaiset ovat muuttuneet. Myöskin puolueen organisatiopolitiikan trotskilaista oppositiota kohtaan on täytynyt muuttua.

No, mitäpäsi siinä, — terve menoa „rakkaan opettajan Pavel Borisovitsh Axelrodin“ luo! Terve menoa! Mutta pitääkääkin kiirettä, kunnianarvoisin Trotski, sillä „Pavel Borisovitsh“ voi raihnaisuutensa vuoksi kohtapuoleen kuolla kupsahtaa, ja voi käydä niin, ettette ehdikään „opettajan“ luo. (Jatkuvia suosionosoituksia.)